

VIDES CREMADES

Les mans de la mare no només eren les arrels que sostenien el nostre fràgil món bastit de misèries, sinó el bressol on el menut cos, tou i rosat de l'Andreu, dormia mansament.

Els seus braços eren les branques que tot ho abastaven, obrint-se al ritme inaudible de la vida, i replegant-se per esdevenir aixopluc quan bufava el Mestral al cap del pare. Llavors, jo m'enfonsava en el seu pit, cercant el magma protector del seu cor.

La mare ho era tot. La mare no era res.

El seu cos en moviment constant marcava les hores dels nostres dies, com l'engranatge impecable d'un rellotge inexistent, i els dos l'Andreu i jo, erem les agulles tortes que ella redreçava quan la por ens paralitzava l'ànima.

La mare era el vent i l'aigua. El pare era la terra devastada per un foc maleït que li naixia a les entranyes.

Aquell va ser el dia més abrasador de l'estiu. La mare va sortir al pati a recollir les fruites cremades, mentre els ocells queien morts, calcinats per dintre.

També ella estava morta, però encara no ho sabia.

L'estudi del pare era un cubicle on s'embrollaven damunt l'esquerdada taula de pi, els cisells, gúbies, espàtules i pigments. Ens deia amb la sang als ulls, que l'escultura era l'únic capaç de treure el Mestral del seu cos, i el dimoni de la seva ànima perduda.

Esculpia de dia, proferint malediccions que ens feien tremolar d'espant. Esculpia de nit, ebri de vi i de ràbia.

La mare ho era tot. La mare no era res.

Bullia ferotge l'aigua dintre de l'olla quan vaig entrar a la cuina. La mare sostenia els préssecs ferits de mort que acabava de recollir. El pare la mirava com si no la pogués reconèixer.

-Tu ho vas ser tot per mi. Ara no ets res.

No el vaig veure mai més. Ningú el va tornar a veure mai més.

Aquella nit, la mare va agafar la lluna plena, la meva mà, i es va posar l'Andreu al pit.

No vam mirar cap dels tres enrere mentre les flames engolien la casa.

Algú anys després, ens va dir que entre les cendres només van trobar una petita escultura de guix de la mare alletant l'Andreu, amb el seu braç esquerra sobre les meves espatlles.

Modalitat: Santiago Rusiñol

Signat: Pema